

Glej, dekla sem Gospodova, zgodi se mi po tvoji besedi!

In Beseda je meso postala in med nami prebivala.

Sv. Bernard je zapisal: Nikar ne misli, da ti Marija tvojega pobožnega pozdrava ne bo odvrnila. Kolikokrat Marijo pozdraviš, tolikokrat ti bo ona s kako milostjo odzdravila.

Veider Ivan:

Vaš novi prijateljček — Ceglarjev Jožko.

6. Kako je Jožko cenil sv. mašo.

Otroci! Katekizem vas uči, da je sv. maša neskončno veliko vredna. Tega se je naš Jožko posebno dobro zavedal. Med vsemi verskimi vajami je namreč sv. mašo najbolj cenil. Še nekaj dni pred smrtjo je pravil mami: »Mama, veliko trpljenja sem prestal na svetu, pa tudi mnogo veselja. Še danes me najbolj veselijo tisti dnevi, ko sva na Rakeku skupno hodila k sv. maši.« In res pripoveduje mamica: »Vselej sva šla skupaj v cerkev in spet nazaj domov. Vedno se me je držal za roko. Ko sem nekoč opazila, da se mu drugi vsled tega posmehujejo, sem dejala: Glej Jožko, zdaj si že velik. Pa se me nikdar več ne drži za roko, da se ti ne bodo posmehovali. Odvrnil mi je: Če se mi zato posmehujejo, naj se mi le. Jaz pa hočem še naprej tako ravnati.« — Prav tako mu je bilo v največje veselje, ko sta pozneje v Šiški hodila z atom že ob petih zjutraj k sv. maši. Že se je takrat javljala bolezen, a kljub temu je vsako soboto zvečer vprašal očeta: »Ata, ali imaš jutri službo?« Če je ata potrdil, je odločil Jožko, da pojdetta zjutraj ob petih k sv. maši. Atek je seveda pristal. Tedaj je Jožko navil budilko na štiri, čeprav je oče zatrjeval, da se bo itak zbudil. »Gotovo je le gotovo,« je odločil dečko. Zjutraj je ob štirih točno vstal in zbudil tudi očeta. Nato sta šla k sv. maši. Po službi božji sta jo navadno mahnila na Rožnik. Držala sta se za roko in se pogovarjala tako resno, kot bi bila že oba odrasla. Tudi o tem sta se menila, koliko sreče in notranjega zadovoljstva nudi nedeljska sv. maša in kako nesrečni so tisti, ki jo opuščajo. — Tudi s tovariši je hodil rad k sv. maši.

Njegov součenec na Rakeku, Kavčič Janko mi n. pr. piše. »Večkrat je prišel k nam in mi rekel, naj grem ž njim v cerkev. Skupaj smo hodili k sv. maši, dostikrat tudi ob delavnikih.« — Jožkovega zglednega obnašanja pri sv. maši mi ni treba posebej popisavati.

Vel. oltar
v Stari Loki

Ker je Jožko tako ljubil sv. mašo, bomo razumeli, kako zelo jo je v bolezni pogrešal. Večkrat je ves teden upal, da bo v nedeljo mogel v cerkev. Ko je prišla nedelja, ni mogel nikamor. Zadnjikrat je bil pri sv. maši v Stari Loki na praznik Kristusovega vnebohoda, ko so naši dečki prejeli prvo sv. obhajilo. Ves srečen je bil, da je smel iti k sv. obhajilu med prvoobhajanci. Bali smo se, da ne bo prestal, pa je vendar. Od tega dne ni mogel več k sv. maši.

Pač pa se je je v duhu vsak dan udeležil. Nenavadno je bilo tudi to, da mu je vsako jutro odleglo okoli šeste ure, ko se na fari opravljajo sv. maše. Slišali smo, da se mamica ni smela ločiti od njegove postelje, ne da bi je ne bil bridko pogrešal. Samo k sv. maši pa je mogla iti vsak dan in Jožko jo je vedno popolnoma mirno čakal, tudi če bi bila še toliko časa v cerkvi. — Poleg tega se je izredno jasno zavedal, koliko mu sv. maša koristi. Ko smo šli n. pr. z dečki na izlet k Sv. Valentinu, smo tam zanj opravili sv. mašo. Celo jutro je imel hude napade. Ob devetih mu je naenkrat odleglo. Tedaj je rekel mami: »Mama, sedaj zame mašujejo, zato mi je odleglo. Ko smo se vrnili, je vprašala mama, kdaj smo začeli s sv. mašo, ter zvedela, da res ob devetih. — Cel čas njegove bolezni je Jožko vzpodbujal domače, naj gredo mesto njega k sv. maši. Nekoč je rekel bratcu Ivku: »Ivko, le hodi rad k sv. maši. Jaz bi šel po kolenih, če bi mogel.« In res so hodili domači zanj vsak dan k sv. maši.

Kako je Jožko cenil sv. mašo, je zlasti pokazal s svojo oporoko. Prihranil si je namreč 300 Din. Rekel je mami: »Mama, saj ne boš huda, če svojega denarja ne dam nikomur. Jaz hočem, da se zanj opravijo

sv. maše. Pa še nekaj te prosim, mamica. Da me vendar ne boš pokopala popoldne, temveč zjutraj s sv. mašo, da bom vsaj še enkrat pri sv. maši.« Kajne otroci, to je lepa oporoka, posebno še, ker je oporoka deset in polletnega otroka.

(Dalje.)

Mirko Kunčič:

Roža ob poti.

*Z glasom pritajenim zahrepenela je
roža samotna ob poti:*

*»Deklica, lepa ko jutranja zarja,
pridi mi, pridi naproti!*

*Z drobnimi prstki pobožaj me,
v šopek ljubeče poveži.*

*Nesi pred kip me Brezmadežne,
da se pogled Njen razneži.*

*Ah, tam v kapelici — tam je lepo!
Angel na harfo pozvanja.*

*Smrt je ko bajka. Ko v raju se tam
sladko, presladko sanja.*

*Tam bi dehtela do konca dni
Mariji na čast in tebi.*

*Deklica moja, pridi že,
pridi, iz tal me izgrebi!« — —*

*Ni je bilo. Tuj mož je prišel
mimo; bil črn ko cigan je.*

*Z blatno nogo je strl rožo siroto —
zbogom, prelepe sanje!*

